

Les falsedats i les conclusions inadmissibles del baró Constantin van Lijnden al diari alemany «Frankfurter Allgemeine Zeitung» (FAZ)

written by Axel Schönberger | 2 de juliol de 2018

La informació gens amistosa envers Catalunya que fa el diari Frankfurter Allgemeine Zeitung (FAZ) des de l'octubre del 2017, parcialment falsa i ben sovint tendenciosa, prenent partit per l'estat central espanyol, ha arribat potser al seu nivell més baix amb un article del baró Constantin van Lijnden, titulat «L'única solució que té sentit: Per què Alemanya hauria de lliurar Carles Puigdemont a Espanya» (edició del 27 de juny del 2018, pàg. 8).

El periodista responsable d'aquest article evidentment no coneix els fets i fa valoracions que des del punt de vista jurídic, i especialment des del rera-fons de la història alemanya, demostren una manera de pensar preocupant. Qui argumenti com Constantin van Lijnden, també s'hauria decantat el setembre del 1938 per lliurar de seguida a Alemanya en Herbert Ernst Karl Frahm [Nota del traductor: Nom real de l'home que més tard el va canviar pel de Willy Brandt, que havia estat el seu pseudònim a la resistència i va arribar a canceller alemany i premi Nobel de la Pau]. Qui argumenti com Constantin van Lijnden, a més, ni coneix els Drets Humans, ni el dret vinculant internacional ni l'ordenament jurídic espanyol. Qui pensa així, posa aparents interessos polítics pel damunt del Dret.

L'Estatut d'Autonomia de Catalunya era i és una Llei orgànica (ampliadora de la Constitució espanyola de 1978) de l'Estat

espanyol. El Dret d'Autodeterminació dels catalans és un Dret Humà. El Dret internacional vinculant dels dos grans pactes de drets humans és part integrant de l'ordenament jurídic espanyol.

En consonància amb l'ordenament jurídic espanyol i amb el dret vinculant internacional, el Parlament de Catalunya, elegit democràticament, va decidir dur a terme un Referèndum l'1 d'octubre del 2017 i així donar ocasió al poble català d'exercir el seu dret a decidir què era obligatori de concedir-li, de cara a exercir el seu Dret Humà d'Autodeterminació. Ni el govern central espanyol ni el Senat espanyol ni el Tribunal Constitucional espanyol no tenien ni tenen les atribucions legals per limitar el dret inalienable d'autodeterminació del poble català, garantit per la Constitució espanyola. Malgrat això ho han intentat, i així han vulnerat escandalosament la Constitució espanyola del 1978 (article 96 § 1 en relació amb el «Pacte Internacional sobre Drets Civils i Humans» i el «Pacte Internacional sobre Drets Econòmics, Socials i Culturals» que Espanya va ratificar sense reserves, i amb la Carta de les Nacions Unides). Per tant, el govern català sota la direcció de Carles Puigdemont va actuar, en canvi, d'acord amb la Constitució i tenia el dret de dur a terme el referèndum del primer d'octubre del 2017.

El govern espanyol no tenia en cap moment el dret d'invocar el postulat de la «indissoluble unitat» d'Espanya, expressat a la Constitució espanyola, que no té cap prioritat sobre el dret vinculant de les Nacions Unides i que només té validesa en el cas d'un atac o intrusió exterior, com a justificació per negar al poble català el seu Dret Humà d'Autodeterminació. Però malgrat tot ho va fer i així va atemptar contra el Dret espanyol i internacional i va vulnerar els Drets Humans. A més, és el responsable d'una intervenció policíaca brutal i violenta a Catalunya l'1 d'octubre del 2017 en el que es van usar contra els pacífics catalans projectils de goma prohibits legalment, i en el curs de la qual es van produir excessos

violents contra els pacífics electors i electores catalans. Efectivament hi va haver violència contra persones en proporcions elevades, però es va produir únicament de part espanyola.

Ben al contrari, ni el govern català ni el seu President no van excitar en cap moment a la violència ni van prendre cap mesura que hagués pogut causar-la. Tant el Parlament català com el govern català com el 130è president legítim de Catalunya, Carles Puigdemont, han exhortat sempre a a l'acció pacífica i contra tota violència. La falsa imputació del Senyor van Lijnden, que el President Puigdemont en el curs del referèndum català d'independència hagués trametat disturbis, podria ser objecte de querrela d'acord amb el § 186 del codi penal alemany – i possiblement també dels §§ 187 i 188a – i degut a la difusió internacional de les falses afirmacions del baró van Lijnden, els advocats del President català haurien de presentar recurs a la fiscalia corresponent.

Carles Puigdemont no ha vulnerat en cap moment la constitució espanyola. I fins i tot si ho hagués fet, una infracció de la Constitució no és res que jurídicament pugui ser objecte de sanció penal. De les vulneracions greus se n'ha d'acusar al govern minoritari del Partit Popular, dirigit per Mariano Rajoy, que ara ja no està al poder.

Carles Puigdemont no ha comès en cap moment el delicte de «rebel·lió», que està ben definit en el codi penal espanyol. L'aspiració política i pacífica de què un dels pobles d'Espanya surti de l'estat plurinacional espanyol, a Espanya ni és punible ni està prohibit. Molts professors de Dret, fiscals i jutges espanyols ho han remarcat sovint des de l'octubre del 2017 i han expressat la seva incomprensió per les decisions judicials dels jutges Pablo Llarena i Carmen Lamela.

El referèndum català d'independència de l'1 d'octubre del 2017 va ser costejat exclusivament amb mitjans privats. Fins i tot

si hagués estat «il·legal» – cosa que en el marc de l'ordenament legal espanyol no era i, per tant, Catalunya tenia dret a fer aquest referèndum! –, l'acusació d'haver malversat diners públics per l'execució del referèndum careix així de tot fonament. Com se sap, Catalunya estava ja abans del referèndum sota un sever control financer del govern espanyol. El ministre espanyol de finances Cristóbal Ricardo Montoro Romero va declarar públicament més d'una vegada que podia dir amb tota seguretat que per a aquest referèndum no s'havia fet servir ni un euro dels mitjans estatals. Per tant no es pot parlar de cap manera d'un delictes de «malversació»! Evidentment per Espanya només es tracta de posar la mà damunt del president de Catalunya i retirar-lo de la circulació per sempre més, encara que des d'un punt de vista jurídic no se li pugui retreure res. D'això se'n diu «persecució per motius polítics amb abús del dret penal».

A l'octubre del 2017, tres partits espanyols van vulnerar el dret constitucional espanyol i – en tant que es pugui constatar fins ara – possiblement també van cometre delictes segons el codi penal espanyol: els socialistes espanyols, que ara són al govern, el Partit Popular i el partit de dretes Ciutadans, que està encara més a la dreta que l'AfD alemanya. De manera impertinent han afirmat que l'article 155 de la constitució espanyola donava poders per mesures i accions que en aquesta quantitat i en aquesta duresa no estaven previstes ni per la Constitució ni per cap altre ordenació legal espanyola, i per primera vegada a la història de la Unió Europea han dissolt un Parlament elegit democràticament, han destituït un govern elegit també democràticament, han suprimit la immunitat de representants parlamentaris i de membres del govern sense cap base legal suficient, i els han fet perseguir en col·lusiva col·laboració amb una part de la justícia espanyola. Ho han fet seguit d'una intervenció forçosa dictatorial a Catalunya, han promogut enormes danys amb el desmantellament d'estructures i l'acomiadament de funcionaris estatals catalans i – en flagrant vulneració contra el dret

ampliatari constitucional de l'Estat espanyol – han convocat noves eleccions a Catalunya que, per cert i contra les seves esperances, han perdut. A països democràtics amb un estat de dret això s'anomena «un cop d'estat». Treure un President elegit i els seus ministres sense base legal, suprimir la seva immunitat i empènyer-los a l'exili, o en part tancar-los en una anomenada presó preventiva –es tracta de fet d'un «empresonament per motius polítics» – per privar-los de seguir actuant políticament, és una acció que també és punible segons el dret espanyol. Però com que una part de la justícia espanyola és corrupte i tendenciosament molt dretana, els responsables d'aquests actes segurament no seran perseguits judicialment. En realitat, Mariano Rajoy, Soraya Sáenz de Santamaria i els altres membres del govern Rajoy igual que el jutge Pablo Llarena que viola tant el dret espanyol com l'internacional són els que haurien de seure al banc dels acusats.

Per la majoria de la nació catalana i també pel govern executiu català actual, Carles Puigdemont, encara que hagi estat destituït per Espanya, segueix sent el president legítim de Catalunya. Ni que sigui sobre la base de la convenció de Ginebra sobre fugitius, Alemanya no pot lliurar a Espanya un polític perseguit per aquell país. Un lliurament així seria, a més, una vulneració flagrant dels Drets Humans.

Per què informa el FAZ des de tant temps de forma tan desequilibrada i partidista sobre l'independentisme a Catalunya? Per què permet a un senzill jurista diplomat, evidentment mancat de prous coneixements, com Constantin van Lijnden – que va considerar el seu estudi de Dret de nou semestres «massa pesat» – que exposi públicament en un tema tan extraordinàriament important les seves posicions contràries al dret general i als Drets Humans? Per què no convida ni tan sols com a autor extern a l'expert en Dret Internacional, reconegut a tot el món, professor Dr. Alfred de Zayas que, en la seva funció com a «expert independent del

Consell de Drets Humans de l'ONU per a la promoció d'un ordre mundial democràtic i just», s'ha pronunciat de manera intensiva sobre la crisi a Catalunya i ha fonamentat de manera legalment concloent per quins motius Carles Puigdemont no pot ser lliurat en cap cas a Espanya? És que els editors del FAZ potser tenen por de la pluralitat d'opinions i de la posició jurídicament fonamentada d'ell, d'acord tant amb el dret espanyol com amb l'internacional, perquè és tan diametralment oposada a la línia que defensa el FAZ?

En la qüestió de l'extradició del 130è president de Catalunya només hi ha una solució jurídicament correcta: Alemanya no pot lliurar a Espanya de cap manera un polític al que s'ha destituït il·legalment del seu càrrec, al que se li ha suprimit la seva immunitat diplomàtica i que no ha comès cap delictes que sigui penalitzat ni pel dret espanyol ni per l'alemany!

Pel que fa a la solució del problema català, fins a principi d'octubre del 2017 hi hauria hagut encara diverses possibilitats. A l'octubre del 2017, Catalunya va estar sempre disposada al diàleg. Però Espanya ho va malbaratar i s'ho va perdre. Tard o d'hora vindrà infal·liblement la separació estatal de la nació catalana d'Espanya. La proclamació de la República Catalana del 27 d'octubre del 2017 no va vulnerar el dret internacional. Per ser efectiva no li cal el reconeixement d'altres estats, encara que naturalment sigui desitjable.

Segons com reaccioni la Unió Europea a la construcció d'una República Catalana, aquest procés es desenvoluparà pacíficament o amb disturbis violents provocats per Espanya. També pot ser possible una sublevació militar dretana contra l'actual govern socialista minoritari per preservar la «santa unitat» d'Espanya. Europa i Alemanya hauran de sospesar si es posen al costat del dret o de la injustícia. El 130è President de Catalunya, Carles Puigdemont, i el seu govern tenien i tenen el dret al seu costat. El govern espanyol ni el tenia ni

el té.

Si la Unió Europea vol durar i si els Drets Humans han de ser reconeguts a Europa, els països europeus han de fer pressió per tal que Espanya compleixi sense reserves tres condicions essencials per a la solució pacífica de l'actual conflicte.

1. Tots els polítics catalans actualment a presons espanyoles han de ser posats en llibertat sense dilació.

2. La persecució penal abusiva dels polítics catalans exiliats i de més d'un miler de catalans, contra els quals a Espanya se segueix un macro-procés per motius polítics, s'ha d'acabar immediatament.

3. El dret del poble català de fer ús, ell sol i sense limitacions, del seu dret de lliure decisió pel que fa a la manera d'exercir el seu dret d'autodeterminació, no ha de ser impedit de cap manera ni per part de l'estat espanyol ni per part de la Unió Europea.

En el problema de Catalunya es decideix també el destí de la Unió Europea. Una Unió que traeixi els Drets Humans, que tracti set milions i mig de ciutadans catalans de la Unió com a persones de segona classe, i que permeti a Espanya que vulneri com vulgui el seu propi ordenament jurídic i atempti massivament contra els Drets Humans, a llarg termini no tindrà futur. Demostraria als europeus que els britànics van prendre la decisió encertada quan van votar pel 'Bréxit', pel que per cert va votar un tant per cent d'electors inferior al que l'1 d'Octubre del 2017 va votar per la independència de Catalunya d'Espanya. Demostraria a la joventut europea que la Unió Europea no defensa valors ni ideals, sinó que mira cap a una altra banda i calla, quan a un dels estats membres es vulneren massivament els Drets Humans.

I per això només hi ha una solució lògica: El 130è president legítim de Catalunya, Carles Puigdemont, no ha de ser lliurat a l'Espanya post-democràtica per part de cap estat

europeu!

Publicació

original: <https://www.change.org/p/12429466/u/22934301>

Traducció catalana: Pere Grau i Rovira (Hamburg)